

[Indenrigsministeren.]

organisationerne, og der har ikke været Grund til at kræve den fra Statens Side. Alt gik jo godt nok, Fremgangen viste det tilstrækkelig tydeligt.

Hvad jeg her har nævnt, er i meget korte Træk den historiske Linie for Idrættens Udvikling, og jeg vil sige her, at der indtil dette Øjeblik ikke er nogen, der over for mig har udtalt Ønske om, at den skulde ændres. Nu kommer imidlertid det foreliggende Forslag, og saa maa vi naturligvis se paa det. Det foreslaas, at der skal nedsættes en Kommission. Som allerede nævnt af det ærede Medlem Hr. Nørlund, eksisterer der for saa vidt en saadan, idet det af Socialministeriet nedsatte Ungdomsudvalg har nedsat et Arbejdsudvalg, som vist nok igen har nedsat en Slags Arbejdsudvalg. Jeg vil ikke paastaa, at dette er tilstrækkeligt, og jeg vil egentlig heller ikke paastaa det modsatte, for jeg ved det ikke, men jeg er for min Part parat til at undersøge det og til sammen med Idrætsorganisationerne at drøfte, om de mener — det bliver nemlig det væsentlige i den Forbindelse —, at de kan være tilfredsstillet med det hidtil skete. Og er det ikke Tilfældet, er jeg for min Part rede til sammen med Idrætsorganisationerne at drøfte Rimeigheden af og Betimeligheden i, at der nedsættes en særlig Kommission. Bliver man da gennem disse Drøftelser enig om, at noget saadant vil være formaalstjenligt og rigtigt, da maa man naturligvis sammen med disse Folk drøfte, hvilke Opgaver Kommissionen skal beskæftige sig med. Det maa derfor være Opgaven i videst muligt Omfang at søge alle bestaaende Grene af Idrætslivet repræsenteret i Kommissionen, og jeg vil altsaa anbefale, at man gaar den Vej i Stedet for at vedtage det foreliggende Forslag, som — forekommer det mig —, hvis det vedtages, vilde betyde et ukaldet, unødvendigt og dermed ogsaa uheldigt Initiativ.

Jeg skal til det her anførte kun føje, at jeg ikke finder Anledning til at komme dybere ind paa Forslagets Enkeltheder angaaende Kommissionens Arbejdsomraade m. v. Dog vil jeg gerne sige, at jeg ikke helt forstaar Ordene: „Planlæggelse af en samfundsmæssig Indsats for Udvidelse og Højnelse af Ungdommens fysiske Uddannelse“. Jeg ved ikke, hvor meget eller hvor lidt man skal lægge i disse Ord, men hvis de betyder, at Staten skal være den ledende, den initiativtagende i Idrætslivet — og et andet i det ærede Medlem Hr. Nørlunds Tale kunde tyde paa det —, saa er jeg ikke

med. Sligt er jo nogle Gange forsøgt til andre Tider og paa andre Steder, og jeg synes, at man ud fra en Betragtning af disse Forsøgs Udfald kan sige, at Sporene skræmmer. Med Hensyn til de enkelte Ting kan man naturligvis godt drøfte det, der er opstillet i Forslaget. Der er i det hele taget ingen Grænser for, hvor meget man kan drøfte i en saadan Kommission, og jeg er bange for, der heller ikke bliver nogen Grænser for det.

Med Hensyn til Statstilskuddets Størrelse vil jeg sige, at der kan man naturligvis godt i en saadan eventuel kommende Kommission give sig til at drøfte, hvor meget eller hvor lidt det nu skal være, og man kan finde ud af, at saa og saa meget bør det være i det givne Øjeblik. Men det er nu engang saadan, at Livet er mere mangfoldigt end Paragrafferne, ikke mindst paa disse Omraader, og det Statstilskud, man fastlægger, kan vise sig at være alt for lille eller, hvad der er mindre sandsynligt, alt for stort.

Saa er der videre Spørgsmaalet om Fordelingen af Midlerne til Idrætten. Det ærede Medlem var stærkt inde paa det i sin Ordførertale. Jeg skal blot sige, at jeg tror, det eneste rimelige vilde være at lade Idrættens egne Folk foretage Fordelingen. Jeg tror kun, man vil faa Ulykker af det, hvis andre Organer, hvis f. Eks. Staten skal til at foretage noget i den Retning; jeg tror, man maa lade Idrættens Folk selv afgøre, hvordan det hele skal være.

Dette gælder ogsaa, naar Talen er om Idrætslivets organisatoriske Opbygning under Hensyntagen til eventuelt forøget Stats-tilskud. Under Omtalen af dette var det ærede Medlem inde paa at tale om de ældre Folk, der sidder som Ledere. Det gælder jo for de tre Hovedorganisationer, som jeg har nævnt, og jeg forstod, at det ærede Medlem helst ønskede disse Ledere flyttet bort og helt unge sat ind i Stedet. Jeg tror nu ikke, at man saadan uden videre skal kassere de gamle Ledere, hvis vi skal kalde dem saadan. Jeg tror tværtimod, at der ligger en overordentlig stor Værdi i, at de, selv om de paa Grund af Alder har maattet høre op med at være udøvende Idrætsmænd, alligevel bliver staaende i Organisationerne, bliver staaende der som et Eksempel for den Ungdom, som ogsaa engang skal være Ledere, bliver staaende for at vise, hvilken Vej man bør vandre. De er ikke, som det ærede Medlem synes at ville antyde, uinteresserede, de hører stadig væk til Idrættens egne Folk, selv om de ikke kan siges at være udøvende Idrætsfolk længere.